

Espurnes i flamarades

Saps que tard o d'hora t'estimbaràs com t'has estimbat tantes vegades, però a cada caiguda abraçaràs ben fort aquesta pau

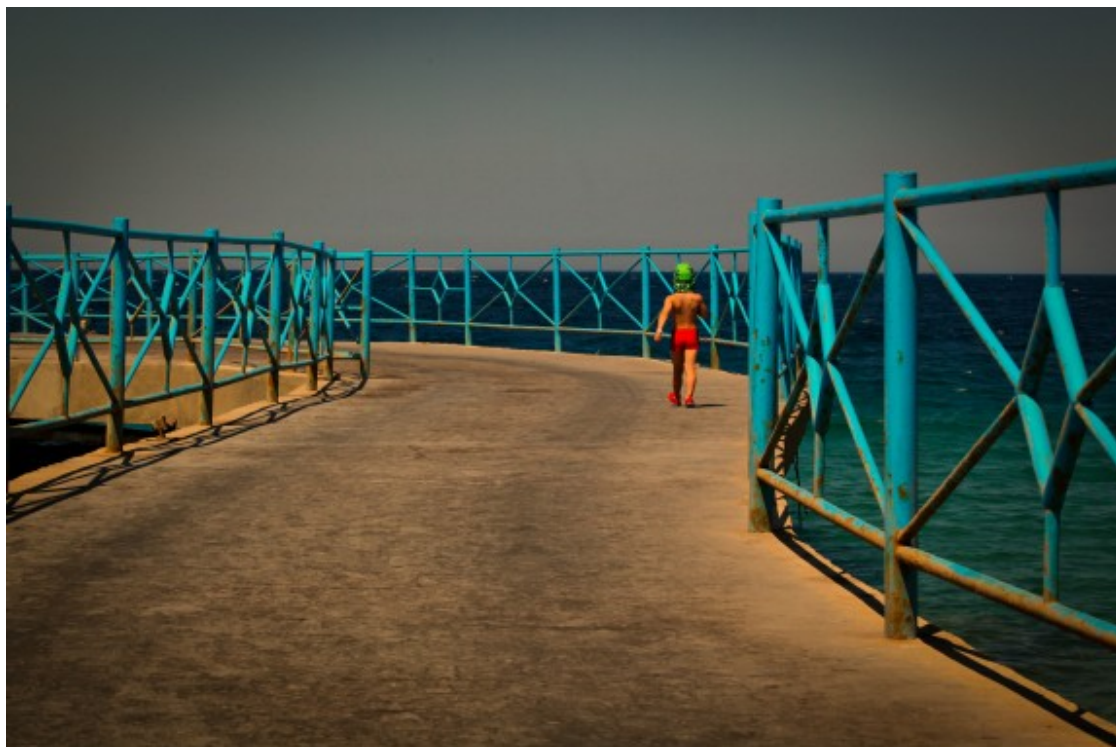

Foto: Grzegorz Grzesiak

Hi haurà qui et dirà que no ho provis, que ho deixis estar. Que no ho veus que això no et durà enlloc?

Et semblarà que vas al revés del món. Que mentre el teu voltant s'aferra al que té a prop, tu t'estàs llençant, sense saber ben bé on ni per què que ho fas. Però algú t'ho demana ben endins. I a aquest algú no el vols fallar. Perquè aquest algú ets tu. De fet, feia temps que et trucava i sempre es trobava el contestador. Però un vespre, quan ja et semblava que ho tenies tot perdut, vas fer un pas, et vas eixugar l'última llàgrima, vas respondre i li vas dir que sí. Que us donaríeu la mà i que a partir d'aquella nit avançaríeu junts.

Que apostaries les quatre cartes que tens, amb tanta convicció que ja no veuries el risc com un joc. Ni perds, ni guanyes. Només fas i llavors ets.

Saps que tard o d'hora t'estimbaràs com t'has estimbat tantes vegades, però a cada caiguda abraçaràs ben fort aquesta pau, ben bé com si fos el fill que no tens, perquè no voldries que prenguéssis mal. Un cop a terra, ferida, de lluny, com sempre ha passat, diran el que vulguin, que tu t'aixecaràs i continuaràs fent camí. Saltant d'aquí a allà. Amb una curiositat que mantindràs viva mentre visquis. Ajuntant els dits, fent amb les dues mans una cova perquè ni les tempestes ni els llamps apaguin el foc que hi cuides dins.

No hi ha res que t'apassioni més que convertir petites espurnes en flamarades.